

MODERNÍ KONZERVAČNÍ TECHNIKA

Začlenění do kosmického rytmu

Konzervaci jsme popsali jako směřování k trvalým formám kořene. Viděli jsme dále, jak další pokračování tímto směrem vede nad kořen k biologickému nulovému bodu a jak potom z uhelného dehtu vzniká karikaturní substanční oblast, v níž nalézáme ony definitivně mrtvé substance. Tyto substance jsou mrtvé tak definitivně, že již nereagují na rytmické procesy, jako je potencování, a nemohou být v živém organismu už ani uchopeny životem. Z přehršle těchto substancí pocházejí také, jak bylo popsáno, konzervační jedy.

Dnešní školská věda vychází z předpokladu, že mikroorganismy, plísně a hnilobné bakterie, jsou odpovědné za to, že organická substance podléhá zkáze. Logika vědecky školeného rozumu z toho vyvozuje, že by bylo nutné mikroorganismy zahubit. To se také s velkou exaktností a spolehlivostí dělá, a to buď sterilizací nebo jedy.

Podívá-li se však člověk věcem na kloub se zřívou soudností, zjistí, že mikroorganismy vůbec nejsou *příčinou* zkázy, nýbrž *důsledkem* rozpadajícího se života. Všechno živé na světě má své rytmy. Světové žití se noří do organické souvislosti a opět se z ní uvolňuje, to znamená, že fyzický jev podstaty umírá. Nic živého neexistuje na fyzické pláni věčně, ale vždy jen v rytmech. Co je živé, musí tedy také jednou umřít. Vyjme-li to, jako např. hlávkou zelí, z jeho přirozené souvislosti

a uložíme do sklepa, je životnost takové hlávky velmi omezená. Mnohem nápadnější je rychlé podléhání zkáze u křehké zeleniny a dužnatých plodů. Co se zde stává patrným, je uvolňování života z fyzicko-organické souvislosti. Silová souvislost, která život nese, je právě tak souvislým organismem pro každou jednotlivou bytost, jako je její organismus fyzicko-materiální. Jestliže zemře fyzický organismus, životní organismus se uvolní. Na tomto rozpadajícím se životě nalézají mikroorganismy svou živnou půdu. Mikroorganismy tedy nejsou příčinou, ale nanejvýš příznakem zkázy.

Tytéž poměry můžeme pozorovat v případech infekčních nemocí. Ani tady nejsou bakterie nakonec příčinou onemocnění, nýbrž jejich výskyt svědčí o tom, že již předtím nastaly takové poruchy v životní souvislosti - v lékařství se tomu říká dispozice - že zde specifické mikroorganismy nacházejí svou živnou půdu. Proti tomu stojí samozřejmě dnes panující školské mínění a pojetí „původce“ stále ještě slaví triumfy, přece jen však existuje lékařský směr, který tyto skutečnosti bere na zřetel. Rozvádět to by vedlo příliš daleko, právě tak jako zodpovězení otázky, jak lze v tomto světle chápat přenos původců chorob.

Jestliže tedy dnešní konzervační technika usmrcuje mikroorganismy, tak tím pouze odstraňuje symptomy kažení, zároveň však také to, co právě chceme konzervovat, totiž živou organickou souvislost. Vyjádřeno vědecky: ničí se vitaminy. Co pak v konzervě zbyde, je zfyzikálněná substance, v nejlepším případě mumie.

Co tedy lze udělat proto, aby se život v organické souvislosti natolik konsolidoval, že se nerozprchne? Jak se dá prodloužit životnost zeleniny a plodů? Budoucí technika konzervace nebude problém formulovat takto: Co lze učinit, aby se spolehlivě zahubily mikroorganismy? Nýbrž onen problém bude

znít: Jak ukotvím život takovým způsobem v rostlinném organismu, aby zde mikroorganismy vůbec nenašly živnou půdu?

Možnosti řešení tohoto problému nám ukazuje příroda samotná. Vyjdeme-li si do přírody s otevřenými očima a podíváme-li se, jak se květy zrána otevírají a na večer zavírají, jak rostliny na jaře pučí a raší, v létě se rozvíjejí v plném projevení, na podzim hynou a svým semenem přečkávají zimu, aby příštího jara opět nanovo vypučely a vyrašily - kdo v soucítivé duši dokáže spoluprožít sílu těchto rytmů, ten si nemůže než říci, že celá příroda je nesená rytmem. Rytmus je živlem života.

Stává se dnes ještě, že někdo na svých toulkách například vyhledá nějaký starý barokní zámeček, kde narazí na starého zahradníka, který se s láskou - a snad ještě i se starou moudrostí - stará o své květiny a své býlí. Pak se může stát, že vám ukáže své „květinové hodiny“. Jsou to hodiny poháněné kosmickým strojkem; neboť jde o kulatý záhon, který je rozdělený na dvanáct sektorů. V každém sektoru rostou rostliny, jež své květy otevírají v určitou hodinu: první sektor o 6 hodinách ráno, druhý o 7 hodinách, třetí v 8 hodin a tak dále až do 6 hodin do večera. Toto dojemné divadlo však v duši pozorovatele vyvolává pocit jednoty mezi vesmírem a živoucí Zemí.

Jak v *Nauce o substancích*, tak i v úvahách této knihy bylo popsáno, jak v pokusných řadách probíhajících po celá desetiletí bylo vyzkoumáno, jak substanciální výstavba rostlinného organismu probíhá v rytmech. Až do samotné tvorby substancí jsou platné životní zákony rytmu.

Proto ani tolik nepřekvapí, poukážeme-li na to, že začlenění živých substanciálních souvislostí do kosmického rytmu bude v budoucnosti muset vyřešit problém konzervace.

Důsledky takovýchto idejí v praxi můžeme dnes již mnohdy vidět v biologicko-dynamickém způsobu hospodaření. Bylo zde

již popisováno, jak by moderní agrikulturní chemie měla dbát především o dodržování rytmů kosmických zákonů. Rytmus vzájemného postavení Slunce, Měsíce a Země, ale také planetární rytmy mají v zemědělství dnes teprve tušený význam. Nejen zemědělci, kteří se oddali tomuto novému způsobu hospodaření, ale také všichni ti, kdo měli to štěstí, že jim byly dodávány produkty tohoto zemědělství, potvrdí, že nejen brambory, ale i zelenina, ovoce a obilí v sobě má do té míry konsolidovanou životní sílu, že si ještě dlouho po uplynutí zimy uchovává svou čerstvost, když ostatní už dávno podlehlo zkáze.

Snad bude v budoucích publikacích možné ukázat i jiné oblasti použití této nové konzervační techniky.

Rudolf Hauschka